

Warszawa, 20.08.2025 r.

Do: Prezes Sądu Okręgowego

Petycja o udostępnienie niniejszej treści, w tym najnowszych wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z 13 lutego 2025 r. (C-472/23 Lexitor) oraz z dnia 23.02.2025r. (C-677/23), sędziom Sądu Okręgowego oraz sędziom podległym Sądowi Okręgowemu Sądów Rejonowych.

Szanowna Pani Prezes/ Szanowny Panie Prezesie,

Niniejszym, na podstawie art. 63 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997r., w trybie określonym w Ustawie z dnia 11 lipca 2014r. o petycjach (Dz.U. 2014 poz. 1195) korzystając z przysługującego ,i, konstytucyjnego prawa do zgłaszania petycji do organów władzy publicznej, niniejszym pismem wnoszę w interesie publicznym petycję o udostępnienie Sędziom podległego Prezesowi Sądu Okręgowego oraz Sędziom podległym Sądowi Okręgowemu Sądów Rejonowych niniejszej petycji wraz ze wskazanymi wyrokami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz materiałami informacyjnymi dotyczącymi tematyki sankcji kredytu darmowego.

Treść petycji

W związku z:

- rozbieżnym orzecnictwem dotyczącym sankcji kredytu darmowego,
- nierespektowaniem bądź nieznanomością przez Sędziów dyrektywy 2008/48/WE,
- zupełnym pomijaniem najnowszych wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, tj. wyroku w sprawie sygn. akt C-472/23 z dnia 13.02.2025 roku oraz wyroku w sprawie sygn. akt C-677/23 z dnia 23.01.2025 roku:
- brakiem systemowego, bieżącego szkolenia/doszkalania Sędziów,
- przekładanie zasady proporcjonalności nad skutecznością i funkcją odstraszącą sankcji,
- wnosimy o zapoznanie Sędziów z treścią niniejszej petycji oraz przekazanie im dokumentów załączonych do niniejszej petycji.

Uzasadnienie

Główną motywacją do złożenia niniejszej petycji jest bezrefleksyjne podejście Sądów do spraw związanych z sankcją kredytu darmowego. W wielu postępowaniach dotyczących SKD, Sędziowie nie weryfikują wskazanej w umowie wysokości RRSO, pomijają wyliczenia przedstawiane przez stronę powołującą się na nieprawidłowości, pomijają dowody z opinii biegłych, a tym samym bezrefleksyjnie uznają, że wskazane przez kredytodawcę w umowie RRSO jest poprawnie wyliczone.

Po drugie, wielokrotnie, pomimo spostrzeżenia naruszenia i niezgodności umowy z ustawą, powołując się na nieproporcjonalność sankcji, odmawiają ochrony prawnej konsumentom. W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 23 dyrektywy 2008/48 wprowadzone sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Odstraszający charakter sankcji powinien być natomiast uwzględniany z perspektywy całego rynku kredytów konsumenckich, a to wymaga stosowania sankcji do naruszeń, które z perspektywy jednej umowy i jednego konsumenta mogą wydawać się bagatelne.

Co istotniejsze i bardziej przerażające, dochodzą do nas informacje, z nieformalnych źródeł, że wiele Sądów wydaje wyroki oddalające roszczenia konsumentów celowo, wbrew wykładni przepisów, a celem takich działań jest nie tyle sprawiedliwość, co uniknięcie kolejnej fali powództw, kolejnego masowego pozywania banków/kredytodawców przez konsumentów, tak jak miało to miejsce w przypadku sporów frankowych. Należy jednoznacznie zanegować takie działania. W tym miejscu wskazać należy, że sama Konstytucja, w art. 76, wskazuje, że władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Żaden ewentualny wzrost ilości spraw w Sądach nie może spowodować nieprzestrzegania podstawowych praw konsumentów. Dopuszczanie do sytuacji, w której roszczenia konsumentów będą oddalane, pomimo że umowy zawierają naruszenie, spowoduje, że będziemy tolerować tworzenie przez kredytodawców niezgodnych z przepisami wzorców umownych.

Poniżej przedstawiam analizę najbardziej istotnych kwestii związanych z sankcją kredytu darmowego.

1. Termin na złożenie oświadczenia (1 rok)

Jak liczyć termin?

Zgodnie z ustawą o kredycie konsumenckim (dalej: ustawa) termin wynosi jeden rok od dnia wykonania umowy. Jest to termin zawity, co oznacza, że po jego upływie prawo do skorzystania z sankcji kredytu darmowego wygasa. Tym samym dopilnowanie tego terminu ma istotne znaczenie.

W orzeczeniach Sądów powszechnych są rozbieżności w tej sprawie. Część z nich uważa, że termin liczy się od dnia wypłacenia kredytu bądź od dnia zawarcia umowy o kredyt. Taka interpretacja uzasadniająca to stanowisko mogłaby teoretycznie znaleźć zastosowanie, gdyby przepis art. 45 ust. 5 ustawy o kredycie konsumenckim posiadał inne brzmienie: „Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy przez kredytodawcę/zawarcia umowy o kredyt”. Trudno jednak uznać, aby zobowiązanie kredytodawcy związane

z wykonaniem umowy kończyło się w dacie uruchomienia kredytu, czyli wypłacie środków pieniężnych. W przeciwnym razie niweczyłoby to szereg innych jego obowiązków, o których mowa poniżej i które wynikają wprost z przepisów ustawy o kredycie konsumenckim. Założenie, że wykonanie umowy następuje z chwilą jej zawarcia, czy też z chwilą wypłaty kredytu mogłoby również prowadzić do absurdu wniosku, że skoro umowa kredytu jest wykonana, to kredytobiorca staje się zwolniony z obowiązku spłaty kredytu.

Umowa o kredyt konsumencki jest niewątpliwie stosunkiem prawnym o charakterze dwustronnie zobowiązującym. Podstawowym obowiązkiem kredytodawcy jest udzielenie kredytu, czyli jego wypłata w formie pieniężnej, z kolei obowiązkiem kredytobiorcy jest spłata kredytu na warunkach i zasadach określonych w umowie kredytowej. Z treści ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim można jednak wyprowadzić wniosek, że wykonanie umowy może się zmaterializować także w innych przypadkach. Klasycznym przykładem w tym zakresie może być art. 52 ustawy o kredycie konsumenckim, który zobowiązuje kredytodawcę do rozliczenia kredytu z konsumentem w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia wcześniejszej spłaty kredytu w całości. Taka sytuacja może być następstwem np. nadpłacenia kredytu przez konsumenta, czyli kwoty wyższej niż przewidziana w umowie albo też wynikać może z art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. stwierdzającego, że w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Opisane przypadki niewątpliwie należałoby umiejscowić w kategoriach wykonania umowy.

Co więcej, odwołując się do wykładni systemowej, warto dostrzec przede wszystkim art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, który obowiązywał do dnia 21 lipca 2017 r. i dotyczył kredytów zabezpieczonych hipotecznie. W ust. 3 przepis ten również ograniczał prawo do złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego do jednego roku od dnia wykonania umowy. Ale z kolei w ust. 1 przywołany przepis zakładał, że w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 35 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy za okres 4 lat poprzedzających dzień złożenia tego oświadczenia i w sposób ustalony w umowie. Skoro więc na podstawie obowiązującej wówczas regulacji kredytobiorcy przysługiwało uprawnienie do odzyskania odsetek i innych kosztów za okres 4 lat wstecz, toteż z oczywistych względów, termin wykonania umowy nie może być odnoszony do dnia, w którym kredytodawca wypłacił konsumentowi kredyt.

Mało tego, kredyty objęte sankcją kredytu darmowego do lipca 2017 r. obejmujące często kredyty i pożyczki hipoteczne zaciągane na 20-40 lat. Nie można zatem racjonalnie oczekiwać, że w tak długotrwałym stosunku prawnym, jakim jest wieloletnia umowa, tylko przez jeden rok można podnieść kluczowy dla konsumenta fakt zaistnienia podstaw do zastosowania sankcji kredytu darmowego. Chodzi bowiem o to, że często konsument dopiero po latach wykonywania umowy uświadomił sobie jej niezgodność z prawem.

Jeśli chodzi o piśmiennictwo prawnicze, to jako racjonalny i słuszny wydaje się pogląd zaprezentowany przez Tomasza Czecha, który uznaje, że „przez wykonanie umowy należy rozumieć sytuację, w której należycie wypełniono wszystkie obowiązki w ramach stosunku kredytu konsumenckiego”. Argumentuje on również, że „w szczególności umowa nie jest wykonana, gdy kredytobiorca nie zwrócił całości bądź części wypłaconego kredytu lub nie zapłacił naliczonych odsetek albo innych należności ubocznych. W takiej sytuacji nie rozpoczął się jeszcze bieg terminu określonego w art. 45 ust. 1, a zatem kredytobiorca może złożyć oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego”. Analogiczne zapatrywanie co do interpretacji „wykonania umowy” wyraził Zbigniew Ofiarski, zdaniem

którego „zgodnie z art. 45 ust. 5 komentowanej ustawy, uprawnienie konsumenta do skorzystania z sankcji kredytu darmowego wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy. Oznacza to, że konsument, który uzyska informację o swoim uprawnieniu dopiero po dokonaniu spłaty części lub nawet całości kredytu, może skorzystać z ochrony wynikającej z sankcji kredytu darmowego”. Pogląd autorstwa Tomasza Czecha i Zbigniewa Ofiarskiego interpretujący termin „wykonania umowy” został zasadniczo podtrzymany również w licznych orzeczeniach sądowych, wśród których na szczególną uwagę zasługuje wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 lipca 2019 r. sygn. V ACa 118/18”, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 października 2021 r. sygn. I ACa 59/21 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 kwietnia 2023 r. sygn. I ACa 368/22.

Podsumowując, zwrot "wykonanie umowy" użyty w art. 45 ust. 5 ww. ustawy, od którego zaczyna biec roczny termin na wygaśnięcie uprawnienia konsumenta do złożenia oświadczenia o sankcji kredytu darmowego, oznacza przede wszystkim stan, w którym wszelkie zobowiązania obu stron umowy o kredyt konsumencki zostały w pełni wykonane. Nie można odnosić tego wyłącznie do wykonania zobowiązania po stronie kredytodawcy. Nie ma przy tym znaczenia, czy zostały one wykonane w terminie, dobrowolnie, czy też przymusowo, np. w drodze egzekucji komorniczej.

2. Wady umów skutkujące sankcją

Najczęściej występującymi naruszeniami, które umożliwiają konsumentowi skorzystanie z sankcji kredytu darmowego są:

- 2.1.** Nieprawidłowo wyliczone RRSO – naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy;
- 2.2.** Brak wskazania w sposób jasny i zwięzły założeń przyjętych do obliczenia RRSO - naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy;
- 2.3.** Brak wskazania jasnych i przejrzystych informacji o warunkach w jakich może dojść do zmiany opłat związanych z wykonywaniem umowy – naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 10 ustawy;
- 2.4.** Wprowadzenie w błąd w zakresie formy i terminu w jakim konsument może odstąpić od umowy – naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 15 ustawy;
- 2.5.** Brak jasnego i rzetelnego poinformowania o warunkach stosowania stopy oprocentowania w zakresie jakim kredytodawca zdecydował się naliczać oprocentowanie nie od całkowitej kwoty kredytu, lecz od sumy stanowiącej całkowitą kwotę kredytu i skredytowanych pozaodsetkowych kosztów kredytu – naruszenie art. 30 ust. 1 pkt

Uzasadnienie naruszeń:

Ad. 2.1. Nieprawidłowo wyliczone RRSO – naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy

Wzór matematyczny związany z wyliczeniem RRSO jest ściśle określony w załączniku nr 4 do ustawy o kredycie konsumenckim:

$$\sum_{k=1}^m C_k(1+X)^{-t_k} = \sum_{I=1}^{m'} D_I(1+X)^{-S_I}$$

2. Poszczególne litery i symbole użyte we wzorze oznaczają:

X - rzeczywistą roczną stopę oprocentowania;

m - numer kolejny ostatniej wypłaty raty kredytu;

k - numer kolejny wypłaty, zatem $1 \leq k \leq m$;

C_k - kwotę wypłaty k;

t_k - okres, wyrażony w latach lub ułamkach lat, między dniem pierwszej wypłaty a dniem każdej kolejnej wypłaty, zatem t₁ = 0;

m' - numer kolejny ostatniej spłaty lub wnoszonych opłat;

l - numer kolejny spłaty lub wnoszonych opłat;

D_l - kwotę spłaty lub wnoszonych opłat;

S_l - okres, wyrażony w latach lub ułamkach lat, między dniem pierwszej wypłaty a dniem każdej spłaty lub wniesienia opłat.

Najogólniej przyjmując, po „lewej” stronie równania, powinny być podstawione pod wzór wszelkie kwoty wypłat (C_k), zaś po „prawej” stronie równania koszty kredytu i spłaty. Aby poprawnie obliczyć RRSO należy uwzględnić właściwe kwoty, założenia i daty.

W tym miejscu pragnę wskazać na dwa z głównych założeń, aby RRSO zostało prawidłowo wyliczone:

- a. **C_k** kwota wypłat – powinna obejmować całkowitą kwotę kredytu; zatem kwota ta nie powinna obejmować żadnych kwot powiązanych z kosztami, nawet jeżeli koszty te były skredytowane. Powyższe zostało potwierdzone przez TSUE w wyroku C-377/14 z dnia 21.04.2016 r.;
- b. **D_l** – wartości te powinny obejmować raty kredytu zgodnie z umową jak i pobrane w dniu uruchomienia koszty pozaodsetkowe (np. prowizje, składki ubezpieczeniowe)

Nieprawidłowości związane z wyliczeniem RRSO mogą być spowodowane kilkoma czynnikami, zaś najczęstszymi przypadkami są:

1. Błędne wskazanie/podstawienie kwoty wypłat (C_k). Tu kredytodawcy, pomimo jasnego wskazania przez Trybunał jaka kwota powinna zostać uwzględniona jako kwota wypłat C_k (tj. całkowita kwota kredytu) nadal w obliczeniach RRSO podstawiają kwotę podwyższoną o pozaodsetkowe, skredytowane koszty kredytu;

Bądź:

2. Brak uwzględnienia w wyliczeniu RRSO (w wartościach D_l), pobranych w dniu uruchomienia kredytu, pozaodsetkowych, skredytowanych kosztów kredytu (po „prawej” stronie równania). Kredytodawcy często

uwzględniają same raty kapitałowo-odsetkowe, pomijają jednak w wyliczeniu pobraną przez siebie kwotę kosztów pozaodsetkowych;

Bądź:

3. Niewłaściwe stosowanie oprocentowania nie tylko do całkowitej kwoty kredytu (wypłaconej konsumentowi kwoty) ale również naliczania oprocentowania od pozaodsetkowych (skredytowanych) kosztów kredytu, co powoduje zawyżenie kosztów kredytu i zachwianie proporcji w wyliczeniu RRSO.

TSUE wielokrotnie wypowiadał się w sprawie prawidłowego wyliczenia przez kredytodawcę RRSO:

a. Wyrok z dnia 21.04.2016r. sygn. akt C-377/14, zgodnie z którym:

- całkowita kwota kredytu i kwota łącznego przeznaczenia oznaczają kwoty udostępnione konsumentowi, która wyłącza te, które wykorzystują pożyczkodawcę do pokrycia kosztów związanych z danym kredytem i które nie są faktycznie wypłacane temu konsumentowi (motyw 91 wyroku) – co w sposób jednoznaczny potwierdza, że „kwotą wypłat” jest całkowita kwota kredytu”, zatem to ta kwota powinna być podstawą do wyliczenia RRSO i jednocześnie postawą do zastosowania oprocentowania.

b. Wyrok z dnia 21.03.2024r. sygn. akt C-714/22, zgodnie z którym:

- zawarcie RRSO w umowie o kredyt ma zasadnicze znaczenie, w szczególności ponieważ umożliwia ono konsumentowi dokonanie oceny zakresu jego zobowiązania (motyw 51 wyroku)
- wskazanie RRSO, która nie odzwierciedla dokładnie wszystkich tych kosztów, pozbawia konsumenta możliwości określenia zakresu jego zobowiązania w taki sam sposób jak brak podania tej stopy. W konsekwencji sankcja pozbawienia kredytodawcy prawa do odsetek i opłat w przypadku wskazania RRSO, która nie obejmuje całości tych kosztów, odzwierciedla wagę takiego naruszenia i ma charakter odstrasżający i proporcjonalny (motyw 55 wyroku) – ma to istotne znaczenie w sytuacji, w której kredytodawcy nie uwzględniają w wyliczeniach pobranych kosztów pozaodsetkowych.

c. Wyrok z dnia 13.02.2025r. sygn. akt C-472/23, zgodnie z którym:

- wskazanie RRSO, które nie odzwierciedla wiernie wszystkich kosztów wymienionych w art. 3 lit. g) dyrektywy 2008/48, pozbawia konsumenta możliwości określenia zakresu jego zobowiązania w taki sam sposób jak brak wskazania tej stopy (motyw 30 wyroku) - ma to istotne znaczenie w sytuacji, w której kredytodawcy nie uwzględniają w wyliczeniach pobranych kosztów pozaodsetkowych;
- obowiązek wskazania RRSO w umowie o kredyt w sposób jasny i zwięzły nie ogranicza się do zakazu zaniżania go, ponieważ błędne wskazanie RRSO może również zasadniczo polegać na zawyżeniu jego wartości (motyw 31 wyroku).

d. Wyrok z dnia 18.12.2014r. sygn. akt C-449/13, zgodnie z którym:

- przepisy dyrektywy 2008/48 należy interpretować w taki sposób, że: po pierwsze, wykluczają one przepisy krajowe, zgodnie z którymi ciężar udowodnienia niewykonania obowiązków określonych

w art. 5 i 8 dyrektywy 2008/48 spoczywa na konsumentach (motyw 32 oraz 50.1 wyroku) – należy zatem wskazać, że ciężar udowodnienia prawidłowego wyliczenia RRSO spoczywa na kredytodawcy.

TSUE każdorazowo wskazywał, że błędnie wyliczone i wskazane w umowie RRSO stanowi naruszenie, a zastosowana w takiej sytuacji wobec kredytodawcy sankcja pozbawiająca go możliwości pobierania odsetek i innych kosztów (przekształcając kredyt w kredyt darmowy) jest proporcjonalna, skuteczna i odstraszająca.

Ad. 2.2. Brak wskazania w sposób jasny i zwięzły założeń przyjętych do obliczenia RRSO - naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy;

Art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim zobowiązuje kredytodawcę nie tylko do wskazania RRSO, ale również do podania w umowie wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia.

Obowiązek ten został również doprecyzowany w wydanych przez TSUE wyrokach, tu m.in.:

a. Wyrok z dnia 23.01.2025r. sygn. akt C-677/23, zgodnie z którym:

- wskazanie w umowie o kredyt założeń przyjętych do obliczenia RRSO ma również, w szczególności z powodów przedstawionych w pkt 58 i 59 niniejszego wyroku, istotne znaczenie dla konsumenta (motyw 61 wyroku);
- Ponieważ brak zawarcia tych elementów w umowie o kredyt może pozbawić konsumenta możliwości dokonania oceny ciążącego na nim zobowiązania, ustanowiona w prawie krajowym sankcja pozbawienia kredytodawcy prawa do odsetek i kosztów powinna zostać uznana za proporcjonalną w rozumieniu art. 23 dyrektywy 2008/48 (motyw 61 wyroku);
- założenia przyjęte do obliczenia RRSO mogą mieć złożony charakter, konieczne jest wskazanie ich w sposób jasny, zwięzły i wyraźny w umowie o kredyt, ponieważ sama możliwość zidentyfikowania ich przez konsumenta poprzez lekturę poszczególnych warunków tej umowy nie jest wystarczająca (motyw 62 wyroku);
- art. 10 ust. 2 lit. g) dyrektywy 2008/48 należy interpretować w ten sposób, że założenia przyjęte do obliczenia RRSO muszą być wyraźnie wskazane w umowie o kredyt i nie wystarczy w tym względzie, aby konsument mógł je sam zidentyfikować, analizując warunki tej umowy (motyw 64 wyroku).

b. Wyrok z dnia 13.02.2025r. sygn. akt C-472/23, zgodnie z którym:

- dla konsumenta RRSO ma zasadnicze znaczenie jako całkowity koszt kredytu, przedstawiony w postaci stopy obliczanej za pomocą jednolitej formuły matematycznej. W rzeczywistości bowiem RRSO pozwala konsumentowi ocenić z ekonomicznego punktu widzenia zakres zobowiązania, z jakim wiąże się zawarcie umowy o kredyt (motyw 29 wyroku);
- wskazanie RRSO, które nie odzwierciedla wiernie wszystkich kosztów wymienionych w art. 3 lit. g) dyrektywy 2008/48, pozbawia konsumenta możliwości określenia zakresu jego zobowiązania w taki sam sposób jak brak wskazania tej stopy (motyw 30 wyroku)

- obowiązek wskazania RRSO w umowie o kredyt w sposób jasny i zwięzły nie ogranicza się do zakazu zaniżania go, ponieważ błędne wskazanie RRSO może również zasadniczo polegać na zawyżeniu jego wartości (motyw 31 wyroku).

Z ww. motywów wynikają zatem wprost obowiązki jakie dyrektywa i ustawa stawiają kredytodawcom. A mianowicie, w umowie o kredyt w sposób jasny i zwięzły, w jednym miejscu, należy wskazać założenia przyjęte do wyliczenia RRSO.

Głównymi założeniami, których najczęściej brak w umowach są:

- wskazanie daty wypłaty kredytu (w umowach często wskazane jest natomiast, że wypłata kredytu nastąpi maksymalnie w ciągu X dni od dnia zawarcia umowy)- brak jest zatem informacji jaką datę uruchomienia kredytu kredytodawca uwzględnia w wyliczeniu RRSO;
- jakie kredytodawca przyjmuje odstępów czasu pomiędzy datami używanymi w obliczeniach – tu często wbrew ustawie, która nakazuje przyjmować, że rok liczy 365 dni, a w przypadku lat przestępnych 366 dni, 52 tygodnie lub dwanaście równych miesięcy, a miesiąc ma 30,41666 dni (tj. 365/12), często kredytodawcy przyjmują, że rok liczy 360 dni a miesiąc 30 dni;
- jaką kwotę kredytodawca na potrzeby wyliczenia uznaje za kwotę wypłat Ck – czy jest to całkowita kwota kredytu czy też kwota wyższa, bo zawierająca w sobie również pozaodsetkowe, skredytowane koszty kredytu,
- jaką kredytodawca przyjął wysokość rat do wyliczenia,
- jaką kredytodawca przyjął do wyliczenia datę spłat oraz uiszczenia opłat (w tym pozaodsetkowych, skredytowanych kosztów),
- w jaki sposób kredytodawca rozliczył koszty kredytu i jaki sposób ujął je przy wyliczeniu RRSO.

Jeżeli nawet dane te są wskazane w umowie, to najczęściej w różnych częściach umowy co powoduje, że kredytobiorca musi analizować całą treść umowy, aby te założenia znaleźć. Część założeń natomiast konsument musi pobrać bezpośrednio z ustawy bądź domyślać się jakie założenia zostały przez kredytodawcę wzięte pod uwagę w wyliczeniu RRSO.

Co istotne, w wielu umowach kredytowych znaleźć możemy bardzo lakoniczne sformułowania dotyczące założeń do wyliczenia RRSO. Kredytodawcy wskazując bowiem założenia do obliczenia RRSO wskazują wyłącznie, że do jej wyliczenia przyjmuje się, że umowa będzie obowiązywać przez czas, na który została zawarta oraz że strony umowy wypełnią zobowiązania wynikające z umowy w terminach określonych w tej umowie. Niewątpliwie, taki sposób prezentowania założeń, uniemożliwia konsumentowi zweryfikowanie poprawności zarówno samych założeń jak i obliczenia RRSO.

Ad. 2.3. Brak wskazania jasnych i przejrzystych informacji o warunkach w jakich może dojść do zmiany opłat związanych z wykonywaniem umowy – naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 10 ustawy;

W umowach o kredyt, kredytodawcy często pozostawiają sobie możliwość zmiany dodatkowych opłat. Jednocześnie wskazują kiedy może dojść do takich zmian i niestety zapisy te są bardzo niejasne, nieprecyzyjne, wręcz blankietowe.

W tym miejscu od razu należy wskazać na sprawę (sygn. akt C-472/23), która w dniu 13.002.2025r. doczekała się wyroku przed TSUE. Sporna umowa zawiera zapisy umożliwiające kredytodawcy zmianę opłat i prowizji, w przypadku wystąpienia jednego z warunków wymienionych w mowie, takich jak:

1. zmiana wysokości płacy minimalnej oraz poziomu wskaźników publikowanych przez GUS: inflacji, przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw;
2. zmiany cen energii, połączeń telekomunikacyjnych, usług pocztowych, rozliczeń międzybankowych oraz stóp procentowych ustalanych przez Narodowy Bank Polski;
3. zmiany cen usług i operacji, z których bank korzysta przy wykonywaniu poszczególnych czynności bankowych i niebankowych;
4. zmiany zakresu lub formy świadczonych przez bank usług (w tym zmiany lub dodania nowej funkcjonalności w zakresie obsługi danego produktu) w zakresie, w jakim zmiany te mają wpływ na koszty ponoszone przez bank w związku z wykonywaniem umowy;
5. zmiany przepisów podatkowych i/lub zasad rachunkowości stosowanych przez bank, w zakresie mającym wpływ na koszty ponoszone przez bank w związku z wykonywaniem umowy;
6. zmiana lub wydanie nowych orzeczeń sądowych, orzeczeń organów administracji, zaleceń lub rekomendacji uprawnionych organów, w tym Komisji Nadzoru Finansowego, w zakresie mającym wpływ na koszty ponoszone przez bank w związku z wykonywaniem umowy;

W wydanym wyroku Trybunał wskazał, że:

- w umowie o kredyt należy wskazać w sposób jasny i zwięzły, oprócz opłat za prowadzenie jednego lub kilku rachunków, na których zapisywane są transakcje zarówno płatności, jak i wypłat, łącznie z opłatami za korzystanie ze środków płatniczych, wszelkie inne opłaty powstałe w związku z umową oraz warunki, na jakich opłaty te mogą ulegać zmianie (motyw 38 wyroku);
- Zaznajomienie się z elementami, jakie powinna obowiązkowo zawierać umowa o kredyt zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48, i ich dobre zrozumienie przez konsumenta są konieczne dla prawidłowego wykonania tej umowy, a w szczególności dla wykonywania przez konsumenta przysługujących mu praw (motyw 40 wyroku);
- informacje podane w umowie o kredyt muszą więc być pozbawione wszelkich nieścisłości, które obiektywnie mogą wprowadzić przeciętnego konsumenta, właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego, w błąd co do zakresu jego praw i obowiązków wynikających z rzeczonyj umowy (motyw 41 wyroku);

- warunki umowy o kredyt powinny, w szczególności w sposób przejrzysty, wskazywać powody i sposób zmiany opłat związanych ze świadczoną usługą, tak aby konsument mógł przewidzieć, w oparciu o jasne i zrozumiałe kryteria, ewentualne zmiany tych opłat (motyw 43 wyroku).

W konsekwencji, Trybunał uznał, że ww. okoliczności i warunki zmiany kosztów wykonania rozpatrywanej umowy zostały określone na podstawie wskaźników, które dla konsumenta są trudne do zweryfikowania zarówno przed zawarciem umowy, jak i w trakcie jej wykonywania. Chodzi tu bowiem w szczególności o zmienne wskaźniki ekonomiczne, w tym wskaźniki kontrolowane przez sam bank, a także wskaźniki opisane losowo, odzwierciedlające ewolucję prawną w szerokim znaczeniu (motyw 45 wyroku). TSUE, w związku z powyższym wskazał, że fakt, iż umowa o kredyt wymienia pewną liczbę okoliczności uzasadniających zwiększenie opłat związanych z wykonaniem umowy, przy czym właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny konsument nie jest w stanie zweryfikować ich wystąpienia ani ich wpływu na te opłaty, stanowi to naruszenie obowiązku informacyjnego, o ile wskazanie to może podważyć możliwość dokonania przez tego konsumenta oceny zakresu jego zobowiązania (motyw 47 wyroku).

Niemalże identyczne, a często wręcz identyczne zapisy są zamieszczane w wielu umowach zawieranych z konsumentami. A w ślad za ww. wyrokiem Trybunału, uznać należy, że jest to podstawa do skorzystania przez konsumenta z sankcji kredytu darmowego.

Ad. 2.4. Wprowadzenie w błąd w zakresie formy i terminu w jakim konsument może odstąpić od umowy – naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 15 ustawy;

Stosownie do treści art. 53 ust. 1 u.k.k. konsument ma prawo, bez podania przyczyny do odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy. Ust. 2 wskazuje natomiast, że jeżeli umowa o kredyt konsumencki nie zawiera elementów określonych w art. 30, konsument może odstąpić od umowy o kredyt konsumencki w terminie 14 dni od dnia dostarczenia wszystkich elementów wymienionych w art. 30 u.k.k.

Natomiast art. 30 ust. 1 pkt. 15 u.k.k. wskazuje, że umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać termin, sposób i skutki odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązek zwrotu przez konsumenta udostępnionego przez kredytodawcę kredytu oraz odsetek zgodnie z rozdziałem 5, a także kwotę odsetek należnych w stosunku dziennym.

Ustawa o kredycie konsumenckim przewiduje zatem dwie postacie odstąpienia od umowy. W umowach o kredyt najczęściej jednak znajduje się jedynie informacja, że konsument może odstąpić od umowy w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia. Bardzo często dostrzegamy brak wskazania dotyczącego możliwości odstąpienia od umowy w okresie 14 dni liczonych od dnia dostarczenia wszystkich obowiązkowych elementów umowy.

Co też istotne, ustawa nie przewiduje jednocześnie żadnej szczególnej formy dla obu wskazanych wyżej postaci odstąpienia od umowy. Odstąpienie następuje przez oświadczenie woli, które może być złożone w dowolnej formie, tj. w formie pisemnej albo ustnej, czy wręcz w sposób dorozumiany.

Natomiast zdecydowana treść umów kredytowych jakie są dostępne w obrocie, została sformułowana w sposób wprowadzający konsumenta w błąd poprzez zasugerowanie, iż jedyną skuteczną formą złożenia oświadczenia o odstąpieniu od zawartej umowy będzie wyłącznie forma pisemna (i to na wzorcu dostarczonym przez kredytodawcę).

Takie działanie kredytodawców należy uznać jako nieuczciwe praktyki rynkowe wprowadzające w błąd przez zaniechanie. Dotyczy to bowiem tych sytuacji, w których przedsiębiorca jest obowiązany do udzielenia konsumentom określonych informacji a mimo to pozbawia konsumentów określonych informacji o istotnym znaczeniu z punktu widzenia podjęcia przez nich decyzji gospodarczej. Posiadanie tych informacji jest niezbędne przeciętnemu konsumentowi do podjęcia prawidłowej, czyli świadomej i zarazem efektywnej decyzji rynkowej.

Ad. 2.5. Brak jasnego i rzetelnego poinformowania o warunkach stosowania stopy oprocentowania w zakresie jakim kredytodawca zdecydował się naliczać oprocentowanie nie od całkowitej kwoty kredytu lecz od sumy stanowiącej całkowitą kwotę kredytu i skredytowanych pozaodsetkowych kosztów kredytu - naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy

Aktualnie toczy się dyskusja w zakresie uprawnienia kredytobiorców do pobierania odsetek od pozaodsetkowych kosztów kredytu. Część Sędziów uznaje takie działania za dopuszczalne zaś część za sprzeczne z naturą odsetek kapitałowych i jednocześnie uznaje taką praktykę za naruszenie ustawy o kredycie konsumenckim. Mając na uwadze, że aktualnie w tym zakresie ma się wypowiedzieć TSUE (m.in. sprawa pod sygn. akt C-566/24), pozostawimy ten temat otwarty.

Niemniej pokreślenia wymaga, że dla oceny, czy doszło do naruszenia obowiązku informacyjnego dotyczącego pobierania przez kredytodawcę odsetek od kredytowanych pozaodsetkowych kosztów kredytu, wystarczające jest samo ustalenie czy o tym fakcie konsument został należycie poinformowany przez konsumenta.

Z analizowanych przez nas przypadków wynika wielokrotnie, że ani sama umowa kredytu nie wskazuje wprost od jakiej kwoty naliczane będzie oprocentowanie (odsetki umowne/kapitałowe), a co więcej, konsument nie jest informowany o tym w trakcie zawierania umowy czy też przedstawiania oferty przez kredytodawcę. Dodatkowo, okazuje się, że konsumenci nie są informowani o możliwości uiszczenia kosztów pozaodsetkowych z własnych środków, co wpłynęło by na zmniejszenie kwoty ich zobowiązania – bowiem nie byłiby zmuszeni do uiszczenia odsetek od tych kosztów. W naszej opinii, konsument powinien wręcz otrzymać w tym zakresie odpowiednią symulację wskazującą jak wyglądałoby jego zobowiązanie w sytuacji kredytowania pozaodsetkowych kosztów, w jakiej wysokości zapłacił odsetki od tych skredytowanych kosztów, a jak wyglądałoby ich zobowiązanie i jego wysokość w przypadku uiszczenia tych kosztów z własnych środków.

Należy również podkreślić, że naliczanie odsetek od innej kwoty, niż całkowita kwota kredytu skutkuje koniecznością wykładni ustawy o kredycie konsumenckim w sposób wewnętrznie sprzeczny, gdyż:

1. Formularz informacyjny (Załącznik nr 1 do ustawy) nie przewiduje informacji na temat jakiegokolwiek innej kwoty udostępnianej konsumentowi, niż całkowita kwota kredytu, a w konsekwencji kredytodawcy w treści formularza informacyjnego zazwyczaj nie uwzględniają informacji na temat kwoty, od której naliczane są odsetki, a jeżeli ta informacja jest w nim zawarta, to w formie skopiowania zapisów umownych – co przeczy idei formularza informacyjnego, który ma stanowić uproszczoną formę przedstawienia najważniejszych danych dotyczących umowy.
2. Zgodnie z opinią prawną wydaną przez prof. Marcina Spyry, która jest dołączana do pism składanych w sprawach SKD przez jeden z czołowych polskich banków „*Na gruncie reguł znaczeniowych obowiązujących*

zarówno w języku naturalnym jak i na gruncie terminologii prawa i finansów trudno wskazać różnicę pomiędzy pojęciami „wypłaconej kwoty kredytu” oraz „kwoty wypłat” w umowie kredytu. Można zatem przyjąć, że stopa oprocentowania kredytu w rozumieniu d.k.k. i u.k.k. odnosi się do całkowitej kwoty kredytu rozumianej w ten sposób w jaki wyłożył to TS w orzeczeniu w sprawie Radlingerova (C-377/14). Dotyczy ono zatem oprocentowania kwot, które zostały rzeczywiście udostępnione konsumentowi do wykorzystania”

Mając na uwadze powyższe, brak jest możliwości dokonania spójnej i logicznej wykładni art. 5 pkt 10 oraz Załącznika nr 4 do ustawy poprzez przyjęcie, że odnoszą się do różnych kwot, gdyż w związku z ustaleniami wyroku TSUE wydanego w sprawie C-377/14 z 21.04.2016r:

„91. W świetle całości powyższych rozważań na pytanie czwarte należy odpowiedzieć, że art. 3 lit. I) i art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48, a także pkt I załącznika I do rzeczony dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że całkowita kwota kredytu i kwota wypłat określają całość kwot udostępnianych konsumentowi, co wyklucza kwoty powiązane przez kredytodawcę z pokryciem kosztów związanych przez kredytodawcę z udzieleniem odnośnego kredytu, które to kwoty nie są w rzeczywistości wypłacane konsumentowi.”

Jednocześnie brak jest podstaw do przyjęcia, że art. 13 ust. 1, art. 5 pkt 10 Załącznik nr 1 oraz Załącznik nr 4 do ustawy uwzględniają możliwość wskazania jakiegokolwiek innej wartości niż całkowita kwota kredytu, od której miałyby być naliczane oprocentowanie. Odmienne interpretowanie pojęcia „wypłaconej kwoty” z art. 5 pkt 10 ustawy oraz pojęcia „Kwoty Wypłaty” użytego w Załączniku nr 4 stanowi interpretację sprzeczną z zasadami wykładni gramatycznej. W konsekwencji nie ma możliwości prawidłowego zastosowania zacytowanych powyżej przepisów, niż przyjęcie, że stopa oprocentowania, o której mowa w art. 5 pkt 10 odwołuje się do kwoty ustalonej według wytycznych TSUE z wyroku C-377/14 zawartych w akapicie 91 uzasadnienia.

Podsumowanie.

Spora część umów o kredyt, które zostały zawarte w Polsce, zawiera w swej treści co najmniej jedno z ww. naruszeń. Pomimo to, pomimo, że wiele z tych umów zawiera niemalże identyczne zapisy jak te poddane pod ocenę przed TSUE, to przeważająca część Sądów, zdaje się nie zauważać wskazanych naruszeń, a tym samym nie respektuje wykładni i wytycznych, które zawarte są w orzeczeniach wydanych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

3. Orzecznictwo TSUE

a. TSUE C-472/23 Lexitor

- I. RRSO (Rzeczywista Roczna Stopa Oprocentowania) w treści umowy powinna zostać określona jasno i dokładnie.** Niewłaściwe określenie RRSO na etapie zawarcia umowy, może uzasadniać zastosowanie sankcji kredytu darmowego wobec instytucji pożyczkowej.
- II. Umowa zawarta z konsumentem powinna zostać napisana prostym, zrozumiałym językiem, zwłaszcza w zakresie opłat i prowizji, które konsument powinien zapłacić.** Nieprecyzyjne, zawile określenie

wysokości opłat oraz warunków ich zmiany, w oparciu o trudne do zweryfikowania wskaźniki, może uzasadniać zdaniem TSUE zastosowanie sankcji kredytu darmowego. Tym samym Trybunał potwierdził, że konsument powinien być przez bank rzetelnie poinformowany o zakresie swojego zobowiązania i swoich uprawnieniach.

- III. Jeżeli bank nie udzielił konsumentowi wystarczających informacji, co do jego zobowiązania, może utracić prawo do otrzymania odsetek i dodatkowych opłat. Rozwiązanie takie w ocenie TSUE jest jak najbardziej proporcjonalne i zgodne z celami prawa europejskiego. Na przekór bankom Trybunał uznał, że **Sankcja Kredytu Darmowego jako narzędzie ochrony konsumentów, może być stosowane niezależnie od charakteru i natężenia naruszeń obowiązków informacyjnych.**

b. C-677/23

Trybunał zwrócił uwagę na konieczność zachowania transparentności całkowitego kosztu kredytu i RRSO, zarówno w zakresie jej wyliczenia jak i wskazania w umowie założeń do jej obliczenia.

TSUE zaakcentował, że założenia do obliczenia RRSO powinny być wskazane w umowie w sposób jasny, zwięzły i wyraźny, a sama możliwość zidentyfikowania ich przez konsumenta przez lekturę poszczególnych warunków tej umowy nie jest wystarczająca.

Umowa kredytowa musi przedstawiać w sposób przejrzysty założenia przyjęte do obliczenia RRSO, takie założenia muszą być wyraźnie wymienione w umowie kredytowej. Tożsame warunki tyczą się całkowitego kosztu kredytu. Konsument powinien mieć możliwość sprawdzenia, czy wartość RRSO została prawidłowo ustalona w umowie przez bank lub inną instytucję finansową, w szczególności, że sama kwestia obliczenia RRSO jest szczególnie skomplikowana, a zatem tym bardziej powinna być przedstawiona w umowie kredytowej w sposób jasny, zwięzły i wyraźny.

c. C-449/13

Poszanowanie zasady skuteczności byłoby zagrożone, gdyby ciężar dowodu w zakresie niewykonania obowiązków przewidzianych w art. 5 i 8 Dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.Urz. UE L z r. Nr 133, str. 66 ze zm.) spoczywał na konsumentce.

Konsument nie dysponuje bowiem środkami umożliwiającymi mu udowodnienie, że kredytodawca, po pierwsze, nie udzielił mu informacji określonych w art. 5 tej dyrektywy, a po drugie, nie sprawdził jego zdolności kredytowej

Przepisy Dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że:

- po pierwsze, stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi ciężar dowodu w zakresie niewykonania obowiązków przewidzianych w art. 5 i 8 Dyrektywy 2008/48/WE spoczywa na konsumentce oraz
- po drugie, stoją one na przeszkodzie stwierdzeniu przez sąd, że ze względu na standardowe postanowienie umowne konsument uznał pełne i prawidłowe wykonanie obowiązków przedumownych ciążyących na kredytodawcy, które to postanowienie prowadzi w ten sposób do odwrócenia ciężaru dowodu

wykonania wspomnianych obowiązków, zagrażając tym samym skuteczności praw przyznanych Dyrektywą 2008/48/WE

4. Stanowisko Rzecznika Finansowego

W sprawie sankcji kredytu darmowego głos kilkakrotnie zabrał również Rzecznik Finansowy. W swoich publikacjach RF wskazał, że (1) wykonanie umowy (od którego uzależniony jest termin do złożenia oświadczenia o sankcji) oznacza, że obydwie strony muszą umowę wykonać, czyli spełnić wynikające z niej świadczenia; (2) jasno sprzeciwił się praktyce naliczaniu odsetek o skredytowanych, pozaodsetkowych kosztów kredytu; (3) potwierdził, że naruszeniem jest nie sam brak udzielenia przez kredytodawcę obowiązkowych informacji w umowie ale również naruszeniem jest wadliwy sposób przekazania obowiązkowych informacji.

Z informacji przez nas pozyskanych, RF bardzo często wydaje w toku postępowań sądowych oświadczenia zawierające istotny pogląd do sprawy lecz niestety stanowiska te nie są brane pod uwagę przez Sądy, a co istotniejsze- Sądy nie odnoszą się w uzasadnieniach wydanych wyroków do wydanych przez RF-a poglądów.

W zakresie stanowiska Rzecznika Finansowego zachęcam do zapoznania się z prezentacją z przeprowadzonego przez Rzecznika webinarium szkoleniowego, który jest dostępny pod linkiem:

<https://rf.gov.pl/wp-content/uploads/2025/03/13.03-Sankcja-Kredytu-Darmowego.pdf>

a także publikacji medialnych (wywiadów), które przesyłam w załączeniu.

5. Stanowisko UOKiK

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów również zabrał głos w zakresie SKD. I o ile Prezes UOKiK nie kwestionuje samego kredytowania kosztów pozaodsetkowych to wskazywał, że praktyka taka nie może wprowadzać konsumentów w błąd poprzez zniekształcanie parametrów udzielanego konsumentowi kredytu – w szczególności w postaci błędnego określania całkowitej kwoty kredytu oraz całkowitego kosztu kredytu.

Prezes stoi na stanowisku, że koszty związane z udzieleniem kredytu nie mogą stanowić części „całkowitej kwoty kredytu” w rozumieniu art. 5 pkt 7 u.k.k, nawet wówczas, gdy kredytodawca udziela kredytu przeznaczonego na poniesienie tych kosztów. W konsekwencji, całkowita kwota kredytu obejmuje jedynie tę kwotę, która została faktycznie oddana do swobodnej dyspozycji konsumenta. Prezes wskazuje dodatkowo, że należy podkreślić, że warunki umowy przewidujące kredytowanie pozaodsetkowych kosztów kredytu (pożyczki) muszą być zgodne z wymogami wynikającymi z dyrektywy 93/13/EWG. Przepisy dyrektywy 2008/48, w tym zwłaszcza jej art. 3 ust. 1, należy zaś według Prezesa interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one aby przedsiębiorca nie udzielał konsumentowi wyboru między zapłatą takich opłat z góry bądź ich kredytowaniem, jak również aby zastrzegał je w nadmiernie wygórowanej wysokości.

Dodatkowo wskazał, że w umowach o kredyt konsumencki nie można też zamieszczać postanowień dotyczących kwoty łącznej wartości skapitalizowanych odsetek, do których zapłaty obowiązany jest konsument, bez jednoczesnego wyraźnego poinformowania konsumenta, że podstawa obliczania oprocentowania kredytu konsumenckiego jest inna kwota niż faktycznie wypłacona konsumentowi, w szczególności, że jest to suma wypłaconej konsumentowi kwoty kredytu oraz pozaodsetkowych kosztów kredytu.

Powyższe ma ogromne znaczenie w zakresie w jakim kredytodawcy w trakcie zawierania umów z konsumentami po pierwsze nie informują często konsumentów, że podstawą do wyliczenia oprocentowania jest

kwota wyższy niż wypłacona konsumentowi (wyższy niż całkowita kwota kredytu) jak i w zakresie wyliczania RRSO, gdy w sposób nieuprawniony podstawiają jako kwotę wypłat Ck kwotę wyższą niż całkowita kwota kredytu (bo obejmującą pozaodsetkowe, skredytowane koszty kredytu).

6. Prawomocne orzecznictwo dot. sankcji kredytu darmowego

- a. II Ca 144/25 - wyrok z uzasadnieniem Sąd Okręgowy w Kielcach z 2025-04-08
[https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/\\$N/152005000001003_II_Ca_000144_2025_Uz_2025-04-08_001](https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/$N/152005000001003_II_Ca_000144_2025_Uz_2025-04-08_001)
- b. II Ca 1999/23 - wyrok z uzasadnieniem Sąd Okręgowy w Poznaniu z 2024-11-26
[https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/\\$N/153510000001003_II_Ca_001999_2023_Uz_2024-12-27_001](https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/$N/153510000001003_II_Ca_001999_2023_Uz_2024-12-27_001)
- c. I ACa 368/22 - wyrok z uzasadnieniem Sąd Apelacyjny w Poznaniu z 2023-04-27
[https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/\\$N/153500000000503_I_ACa_000368_2022_Uz_2023-04-27_002](https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/$N/153500000000503_I_ACa_000368_2022_Uz_2023-04-27_002)
- d. I Ca 41/25 - wyrok z uzasadnieniem Sąd Okręgowy w Suwałkach z 2025-02-27
[https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/\\$N/150520000000503_I_Ca_000041_2025_Uz_2025-02-27_002](https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/$N/150520000000503_I_Ca_000041_2025_Uz_2025-02-27_002)
- e. XV Ca 150/24 - wyrok z uzasadnieniem Sąd Okręgowy w Poznaniu z 2024-04-23
[https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/\\$N/153510000007503_XV_Ca_000150_2024_Uz_2024-04-23_002](https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/$N/153510000007503_XV_Ca_000150_2024_Uz_2024-04-23_002)
- f. V Ca 240/24 - wyrok z uzasadnieniem Sąd Okręgowy w Warszawie z 2024-08-21
[https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/\\$N/154505000001503_V_Ca_000240_2024_Uz_2024-09-12_001](https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/$N/154505000001503_V_Ca_000240_2024_Uz_2024-09-12_001)
- g. V Ca 3480/23 - zarządzenie, wyrok, uzasadnienie Sąd Okręgowy w Warszawie z 2024-11-08
[https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/\\$N/154505000001503_V_Ca_003480_2023_Uz_2024-12-04_001](https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/$N/154505000001503_V_Ca_003480_2023_Uz_2024-12-04_001)
- h. I Ca 595/24 - wyrok z uzasadnieniem Sąd Okręgowy w Suwałkach z 2025-01-30
[https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/\\$N/150520000000503_I_Ca_000595_2024_Uz_2025-01-30_002](https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/$N/150520000000503_I_Ca_000595_2024_Uz_2025-01-30_002)
- i. II Ca 115/24 - wyrok z uzasadnieniem Sąd Okręgowy w Poznaniu z 2024-11-21
[https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/\\$N/153510000001003_II_Ca_000115_2024_Uz_2025-02-10_002](https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/$N/153510000001003_II_Ca_000115_2024_Uz_2025-02-10_002)
- j. II Ca 614/25 - zarządzenie, wyrok, uzasadnienie Sąd Okręgowy w Kielcach z 2025-05-29
[https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/\\$N/152005000001003_II_Ca_000614_2025_Uz_2025-05-29_001](https://orzeczenia.ms.gov.pl/content/$N/152005000001003_II_Ca_000614_2025_Uz_2025-05-29_001)

Aktualne na dzień petycji zestawienie pytań prejudycjalnych pozostających do rozpoznania przez TSUE

- a. C-566/24 – zapytanie skierowane przez Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia, postanowieniem z dnia 23.07.2024 r.,

b.

- c. C-744/24 - zapytanie skierowane przez Sąd Rejonowy we Włodawie, postanowieniem z dnia 20.09.2024 r.,
d. 831/24 - zapytanie skierowane przez Sąd Rejonowy w Białymstoku, postanowieniem z dnia 19.11.2024 r.

Interes społeczny

Na podstawie dostępnych danych można szacować, że od 2011 roku banki i SKOK-i udzieliły w Polsce około **80–100 milionów kredytów gotówkowych i pożyczek konsumpcyjnych**. To liczba, która nie obejmuje sektora pozabankowego, a przecież właśnie po 2013 roku firmy pożyczkowe zaczęły odgrywać coraz większą rolę na rynku. Można więc z dużym prawdopodobieństwem założyć, że **łącznie liczba tego typu umów kredytowych przekroczyła 100 milionów**. W praktyce oznacza to, że niemal każdy dorosły obywatel Polski – czy to jako konsument, poręczyciel, czy spadkobierca – zetknął się lub może się zetknąć z umową, która podlega przepisom ustawy o kredycie konsumenckim, a co za tym idzie – potencjalnie również instytucji **sankcji kredytu darmowego (SKD)**.

Dlatego tak ważne jest, aby polskie sądy – szczególnie w kontekście pytań prejudycjalnych, które trafiają już do TSUE – kierowały się **prokonsumencką wykładnią prawa wspólnotowego**, która stanowi punkt odniesienia dla wszystkich państw członkowskich. Spójność orzecznictwa i skuteczna ochrona praw konsumenta to nie tylko gwarancja uczciwego procesu, ale również fundament zdrowego i zrównoważonego rynku finansowego.

Podsumowanie

Mając na uwadze powyższe argumenty, a w szczególności istotne znaczenie poruszanej kwestii z punktu widzenia ochrony interesu publicznego, należy uznać, że niniejszy wniosek zasługuje na uwzględnienie. Dotyczy on bowiem nie tylko indywidualnej sytuacji Wnioskodawcy, lecz także szerszego problemu, który ma realny wpływ na prawa konsumentów i stabilność obrotu prawnego. W tym kontekście pozytywne rozpatrzenie wniosku pozostaje w pełni uzasadnione, racjonalne oraz zgodne z konstytucyjnymi zasadami sprawiedliwości społecznej i ochrony słabszej strony stosunku prawnego. W związku z powyższym – wnoszę jak na wstępie.

Niniejszym oświadczam, że wyrażam zgodę na publikację moich danych osobowych.

Zgodnie z: Artykuł 8 ust. 1 [ustawy](#) z 11 lipca 2014 r. o petycjach (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 870 wnoszę również o niezwłoczne opublikowanie niniejszej petycji na stronie www Sądu.

Z poważaniem,

.....

.....

Źródło dokumentów:

Linki do wyroków:

C-472/23

<https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=295321&pageIndex=0&doclang=PL&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=635114>

C-677/23

<https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf;jsessionid=4965B9858CE708886684CC2AE0FA1C40?text=&docid=294523&pageIndex=0&doclang=pl&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=24613217>

